

ТЕНДЕНЦІЇ ТА ОСОБЛИВОСТІ УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЯМИ ТА ІННОВАЦІЙНИМИ ПРОЦЕСАМИ

Шкарупа Є.О., Проскурня О.М.

***Національний технічний університет
«Харківський політехнічний інститут», м. Харків***

В роботі розглянуто тенденції інноваційної система держави, яка переживає не найкращі часи свого розвитку та перебудови. Це пов'язано насамперед з політичним станом, який закріпився останнім часом. Виходячи з цих обставин досить проблематично створювати та розвивати інноваційний потенціал у країні. Аналізуючи стан економіки можемо побачити, що Україна активніше впроваджує та використовує інновації. В даний час українська система державного управління становить собою в достатній мірі самостійну, відмежовану від суспільства систему, яка працює відповідно власних цілей, що майже повністю відрізняються від національних. Але попри це спостерігається низький рівень інвестування в інноваційні процеси, тому необхідним є стимулювання її розвитку законодавчими та іншими методами [1]. До таких напрямів можна віднести два основні підходи вирішення цієї проблеми:

Перший варіант передбачає розвиток національної інноваційної системи шляхом надання першочергової підтримки підсистемі генерації знань з метою збільшення кількості проведених наукових досліджень і розробок.

Другий, оптимальний варіант передбачає розвиток національної інноваційної системи шляхом здійснення комплексу заходів щодо збалансованого розвитку усіх підсистем національної інноваційної системи. В результаті реалізації потрібно: створити умови для провадження ефективної діяльності суб'єктами, які створюють та поширюють нові знання та технології; збільшити частку інноваційної продукції в прирості валового внутрішнього продукту не менш як до 30 відсотків загального обсягу приросту валового внутрішнього продукту; забезпечити інтеграцію вітчизняного сектору наукових досліджень і розробок до світового науково-технологічного простору;; збільшити до 50 відсотків частку інноваційної продукції в обсязі виробництва промислової продукції; підвищити до 60 відсотків частку інноваційно активних підприємств у промисловості та до 30 відсотків частку сектора високотехнологічних виробництв у структурі обробної промисловості; збільшити у 5-7 разів обсяг експорту високотехнологічної продукції та технологій. Побудова інноваційної моделі розвитку потребує розвивати нові для нашої країни організаційні форми інноваційного підприємництва, такі як технопарки, «бізнес-інкубатори» та технополіси. Існує необхідність підтримки Державним сектором нововведень, оскільки сучасна Україна майже втратила позиції технологічного лідера [2]. Подолання інноваційної відсталості може підвищити конкурентоспроможність українського виробництва.

Література:

1. Національна конкурентоспроможність: сутність, проблеми, механізми реалізації / О.С. Шнипко. - К.: Наук.думка, 2003. – 334 с.
2. Законодавство України [Електронний ресурс]. – Режим доступа: <http://search.ligazakon.ua>